Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 16 lipca 2026 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2000/31/WE – Artykuł 1 ust. 5 – Zakres stosowania – Wyłączenie działalności hazardowej – Reklama gier hazardowych – Zamieszczanie takiej reklamy – Artykuł 14 – System odpowiedzialności dostawców usług hostingowych – Aktywna rola – Umowa handlowa zawarta między dostawcą usług hostingowych a usługobiorcą

W sprawie C-421/24

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Consiglio di Stato (radę stanu, Włochy) postanowieniem z dnia 11 czerwca 2024 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 14 czerwca 2024 r., w postępowaniu:

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)

przeciwko

Google Ireland Ltd,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: K. Jürimäe (sprawozdawczyni), prezes izby, K. Lenaerts, prezes Trybunału, pełniący obowiązki sędziego drugiej izby, F. Schalin, M. Gavalec i Z. Csehi, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: E. Sartori, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 września 2025 r.,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu Google Ireland Ltd – F. Angeloni, A. Bellan, M. Berliri oraz G. Gelera, avvocati,

– w imieniu rządu włoskiego – S. Fiorentino, w charakterze pełnomocnika, którego wspierali R. Guizzi oraz F. Varrone, avvocati dello Stato,

* Język postępowania: włoski.

– w imieniu rządu belgijskiego – C. Jacob oraz L. Van den Broeck, w charakterze pełnomocników, których wspierali V. Ramognino, adwokat, oraz de R. Verbeke oraz P. Vlaemminck, advocaten,

– w imieniu rządu czeskiego – A. Edelmannová, M. Smolek oraz J. Vláčil, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu portugalskiego – P. Barros da Costa, L. Medeiros oraz A. Silva Coelho, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej – L. Armati, P.A. Messina oraz J. Szczodrowski, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 27 listopada 2025 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 ust. 5 i art. 14 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu, jaki zaistniał pomiędzy Google Ireland Ltd (zwaną dalej „spółką Google”), spółką prawa irlandzkiego, a Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (urzędem regulacyjnym do spraw komunikacji, Włochy, zwanym dalej „AGCOM”) w przedmiocie grzywny nałożonej przez ten urząd na spółkę Google za reklamę i promocję stron internetowych gier hazardowych.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Zgodnie z motywami 12, 16, 21 i 42 dyrektywy 2000/31:

„(12) Konieczne jest wyłączenie z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy niektórych rodzajów działalności, ponieważ swoboda świadczenia usług w tych dziedzinach nie może być na tym etapie zapewniona na mocy traktatu [FUE] lub obowiązującego prawa wtórnego; wyłączenie takich rodzajów działalności nie wyklucza żadnych instrumentów, które mogłyby się okazać konieczne dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego. […]

[…]

(16) Wyłączenie gier hazardowych z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy dotyczy wyłącznie gier losowych, loterii oraz zakładów wzajemnych, które dopuszczają stawki w wartościach pieniężnych; nie dotyczy jednak konkursów ani gier promocyjnych, które mają na celu zwiększanie sprzedaży towarów lub usług oraz w których opłaty, jeśli takie są, służą tylko do nabywania promowanych towarów lub usług.

[…]

(21) Zasięg dziedziny podlegającej koordynacji pozostaje bez uszczerbku dla przyszłej harmonizacji na poziomie wspólnotowym odnoszącej się do usług społeczeństwa informacyjnego oraz przyszłego ustawodawstwa przyjętego na poziomie krajowym zgodnie z prawem wspólnotowym; dziedzina podlegająca koordynacji obejmuje tylko wymagania odnoszące się do działalności w trybie on-line, takie jak informacja on-line, reklama on-line, zakupy on-line, zawieranie umów on-line; nie dotyczy wymagań prawnych państw członkowskich odnoszących się do towarów, takich jak normy bezpieczeństwa, obowiązków etykietowania lub odpowiedzialności za towary ani wymagań państw członkowskich odnoszących się do dostawy lub do transportu towarów, łącznie z dystrybucją produktów leczniczych; […].

[…]

(42) Wyłączenia w dziedzinie odpowiedzialności ustanowione w niniejszej dyrektywie obejmują jedynie przypadki, w których działalność podmiotu świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego jest ograniczona do technicznego procesu obsługi i udzielania dostępu do sieci komunikacyjnej, w której informacje udostępniane przez osoby trzecie są przekazywane lub przechowywane czasowo, w celu poprawienia skuteczności przekazu; działanie takie przybiera charakter czysto techniczny, automatyczny i bierny, który zakłada, że podmiot świadczący usługi społeczeństwa informacyjnego nie posiada wiedzy o informacjach przekazywanych lub przechowywanych ani kontroli nad nimi”.

4 Artykuł 1 tej dyrektywy, zatytułowany „Cel i zakres”, stanowi:

„1. Niniejsza dyrektywa dąży do przyczynienia się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego przez zapewnienie swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego między państwami członkowskimi.

2. Niniejsza dyrektywa zbliża, w zakresie potrzebnym do osiągnięcia celu określonego w ust. 1, niektóre przepisy krajowe w sprawie usług społeczeństwa informacyjnego odnoszące się do rynku wewnętrznego, siedzib usługodawców, informacji handlowych, umów zawieranych drogą elektroniczną, odpowiedzialności pośredników, kodeksów postępowania, pozasądowych dróg rozstrzygania sporów, dochodzenia praw przed sądem oraz współpracy między państwami członkowskimi.

[…]

5. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

a) dziedziny podatków;

b) zagadnień odnoszących się do usług społeczeństwa informacyjnego objętych dyrektywami 95/46/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. 1995, L 281, s. 31)] oraz 97/66/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych oraz ochrony prywatności w sektorze telekomunikacyjnym (Dz.U. 1998, L 24, s. 1)];

c) zagadnień odnoszących się do umów lub praktyk regulowanych prawem ochrony konkurencji;

d) następujących rodzajów działalności w zakresie usług społeczeństwa informacyjnego:

– działalności notariuszy lub zawodów równorzędnych w zakresie, w jakim wiążą się one z bezpośrednim i szczególnym udziałem w wykonywaniu władzy publicznej,

– reprezentowaniu klienta oraz obrony jego interesów przed sądami,

– gier hazardowych wiążących się z ustalaniem stawek mających wartość pieniężną w grach losowych, łącznie z loteriami i zakładami wzajemnymi".

5 Artykuł 3 tej dyrektywy, zatytułowany „Rynek wewnętrzny", stanowi w ust. 1 i 2:

„1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby usługi społeczeństwa informacyjnego świadczone przez usługodawcę mającego siedzibę na jego terytorium były zgodne z przepisami krajowymi stosowanymi w tym państwie członkowskim i wchodzącymi w zakres koordynowanej dziedziny.

2. Państwa członkowskie nie mogą z powodów wchodzących w zakres koordynowanej dziedziny ograniczać swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego pochodzących z innego państwa członkowskiego".

6 W skład sekcji 4 rozdziału II dyrektywy 2000/31, dotyczącej odpowiedzialności usługodawców będących pośrednikami, wchodzą art. 12–15. Artykuł 14, zatytułowany „Hosting", stanowi:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, żeby w przypadku świadczenia usługi społeczeństwa informacyjnego polegającej na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę usługodawca nie był odpowiedzialny za informacje przechowywane na żądanie usługobiorcy, pod warunkiem że:

a) usługodawca nie ma wiarygodnych wiadomości o bezprawnym charakterze działalności lub informacji, a w odniesieniu do roszczeń odszkodowawczych – nie wie o stanie faktycznym lub okolicznościach, które w sposób oczywisty świadczą o tej bezprawności;

lub

b) usługodawca podejmuje niezwłocznie odpowiednie działania w celu usunięcia lub uniemożliwienia dostępu do informacji, gdy uzyska takie wiadomości lub zostanie o nich powiadomiony.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania, jeżeli usługobiorca działa z upoważnienia albo pod kontrolą usługodawcy.

3. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na możliwość wymagania od usługodawcy przez sądy lub organy administracyjne, zgodnie z systemem prawnym państw członkowskich, żeby przerwał on naruszenia prawa lub im zapobiegł oraz nie ma wpływu na możliwość ustanowienia procedur regulujących usuwanie lub uniemożliwianie dostępu do tych informacji przez państwa członkowskie".

Prawo włoskie

7 Artykuł 9 decreto-legge n.° 87 – Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese (dekretu z mocą ustawy nr 87 w sprawie wprowadzenia pilnych przepisów na rzecz godności pracowników i przedsiębiorstw) z dnia 12 lipca 2018 r. (GURI nr 161 z dnia 13 lipca 2018 r., zwany dalej „dekretem z mocą ustawy nr 87/2018") zakazuje wszelkiej formy reklamy, w tym reklamy pośredniej, w odniesieniu do gier losowych lub zakładów wzajemnych o wygrane pieniężne oraz gier hazardowych, niezależnie od tego, w jaki sposób i na jakim nośniku reklama jest prowadzona, włączając w to wydarzenia sportowe, kulturalne lub artystyczne, programy telewizyjne lub radiowe, prasę codzienną i periodyczną, publikacje ogólne, ogłoszenia i kanały informatyczne, cyfrowe i internetowe, w tym media społecznościowe. W przypadku naruszenia tego zakazu na zleceniodawcę, właściciela nośnika albo miejsca rozpowszechniania lub docelowego oraz organizatora imprezy, wydarzenia lub przedsięwzięcia nakłada się grzywnę w wysokości 20 % wartości sponsoringu lub reklamy, a w każdym razie w wysokości co najmniej 50 000 EUR za pojedyncze naruszenie.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

8 Decyzją z dnia 19 lipca 2022 r. AGCOM, włoski urząd regulacyjny do spraw komunikacji, nałożył na spółkę Google grzywnę administracyjną w wysokości 750 000 EUR za naruszenie art. 9 dekretu z mocą ustawy nr 87/2018, który zakazuje wszelkiej formy reklamy, w tym reklamy pośredniej, w odniesieniu do gier hazardowych, niezależnie od tego, w jaki sposób i na jakim nośniku reklama jest prowadzona.

9 AGCOM zarzucił spółce Google, że za pomocą filmów wideo zamieszczanych przez twórcę treści na pięciu kanałach platformy udostępniania filmów wideo online YouTube (zwanej dalej „platformą YouTube") umożliwiła ona promocję stron internetowych gier hazardowych. Ponadto na każdym z tych kanałów zamieszczano filmy wideo zachęcające użytkowników, niezależnie od ich wieku, do przesyłania filmów wideo odzwierciedlających ich własne wygrane, tak aby umożliwić temu twórcy treści – w zamian za wynagrodzenie wypłacane użytkownikowi – rozpowszechnianie filmów wideo ukazujących najlepsze uzyskane wygrane. Oprócz nałożenia grzywny AGCOM nakazał spółce Google usunięcie z platformy YouTube 630 filmów wideo tego twórcy treści oraz filmów tego twórcy o podobnej treści, które naruszały również zakaz przewidziany w art. 9 dekretu z mocą ustawy nr 87/2018.

10 Spółka Google zaskarżyła tę decyzję AGCOM do Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionalnego sądu administracyjnego dla Lacjum, Włochy). Sąd ten uznał, że spółka Google nie naruszyła przepisów art. 9 dekretu z mocą ustawy nr 87/2018. Wspomniany sąd zakwalifikował bowiem usługi oferowane przez platformę YouTube jako usługi hostingowe i wywiódł z tego, że spółka Google powinna korzystać ze zwolnienia od odpowiedzialności przewidzianego w przepisach prawa włoskiego transponujących art. 14 dyrektywy 2000/31.

11 AGCOM zaskarżył ów wyrok do Consiglio di Stato (rady stanu, Włochy), będącej sądem odsyłającym. Na poparcie tego środka zaskarżenia AGCOM podnosi, że dyrektywa 2000/31 nie ma zastosowania do reklam rozpatrywanych w postępowaniu głównym, ponieważ art. 1 ust. 5 tej dyrektywy wyłącza ze swego zakresu stosowania działalność w zakresie gier hazardowych.

12 Spółka Google twierdzi natomiast, że wspomniana dyrektywa znajduje zastosowanie. Wyłączenie przewidziane w art. 1 ust. 5 tej dyrektywy nie dotyczy podmiotów świadczących usługi hostingowe, lecz wyłącznie podmiotów świadczących usługi w zakresie gier hazardowych. Ponadto spółka Google uważa, że jako podmiot świadczący usługi hostingowe nie jest zobowiązana do weryfikowania treści filmów wideo, które są publikowane na jej platformie YouTube. W tych okolicznościach decyzja AGCOM wprowadza cenzurę i ogranicza zarówno wolność wypowiedzi użytkowników tej platformy, jak i swobodę świadczenia usług przez spółkę Google.

13 Sąd odsyłający ma wątpliwości co do możliwości zastosowania dyrektywy 2000/31 do okoliczności faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym. Z motywu 21 zdanie drugie tej dyrektywy wynika, że reklamę online należy uznać za działalność online w rozumieniu tej dyrektywy. Z art. 1 ust. 5 lit. d) tiret trzecie wspomnianej dyrektywy można zatem wywnioskować, że prawodawca Unii Europejskiej zamierzał pozostawić poza zakresem stosowania tej dyrektywy całą działalność w sektorze gier hazardowych, w tym jej reklamę online.

14 Na wypadek gdyby Trybunał orzekł, że dyrektywa 2000/31 ma zastosowanie do działalności rozpatrywanej w postępowaniu głównym, sąd odsyłający zamierza zwrócić się do Trybunału z drugim pytaniem dotyczącym zakresu systemu stanowiącego odstępstwo odpowiedzialności przewidzianego w art. 14 tej dyrektywy.

15 W tym względzie sąd odsyłający zastanawia się, czy spółka Google może korzystać z tego systemu, ponieważ zawarła z twórcą treści umowę o partnerstwie handlowym („YouTube Partner Program”, zwaną dalej „partnerstwem handlowym”), w ramach której spółka Google nie ogranicza się do odgrywania wyłącznie technicznej i neutralnej roli w odniesieniu do zamieszczanych online treści. Owo partnerstwo handlowe przewiduje, po pierwsze, podział przychodów generowanych przez reklamę rozpowszechnianą przed każdym filmem wideo tego twórcy treści i pobieranych przez spółkę Google. Po drugie, spółka Google otrzymuje bezpośrednio płatności od abonentów kanałów tego twórcy treści i dokonuje następnie zapłaty wynagrodzenia na jego rzecz. W celu zawarcia wspomnianego partnerstwa handlowego ten sam twórca treści powinien spełnić pewne warunki określone przez spółkę Google. W szczególności powinien on osiągnąć określone progi dotyczące liczby abonentów i wykazać odpowiednią ilość godzin dotyczących wyświetleń jego filmów wideo. Ponadto przed zawarciem takiej umowy o partnerstwie handlowym z twórcą treści na platformie YouTube spółka Google przeprowadza również kontrolę treści filmów wideo, dokonując analizy tematyki kanału, najczęściej oglądanych lub najnowszych filmów wideo oraz metadanych (tytuły, opisy itp.) owych filmów wideo. Kontrola ta nie polega jednak na pełnej kontroli wszystkich filmów wideo zamieszczanych na kanale.

16 Sąd odsyłający przypomina, że art. 14 dyrektywy 2000/31 ma zastosowanie wyłącznie do podmiotu świadczącego usługi hostingowe, którego rola jest „neutralna” i polega na pełnieniu czysto technicznej funkcji. Tymczasem zdaniem tego sądu w świetle sprawowanej przez spółkę Google kontroli treści twórców i „optymalizacji” działalności handlowej tych twórców poprzez dzielenie się z nimi dochodami, pozycji spółki Google nie można uznać za „neutralną”.

17 W tych okolicznościach Consiglio di Stato (rada stanu) postanowiła zawiesić postępowanie główne i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy na podstawie art. 1 ust. 5 dyrektywy 2000/31 przewidziany w art. 14 tej dyrektywy system odpowiedzialności dostawców usług hostingowych ma zastosowanie do działalności związanej z reklamą w Internecie gier losowych lub zakładów wzajemnych o wygrane pieniężne, jak również do reklamy gier hazardowych?

2) Czy przewidziany w art. 14 dyrektywy 2000/31 system odpowiedzialności ma zastosowanie do dostawcy usług hostingowych, takiego jak spółka Google, w odniesieniu do treści publikowanych przez właścicieli kanałów YouTube, z którymi spółka Google zawarła opisaną powyżej umowę o partnerstwie handlowym?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

18 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 1 ust. 5 lit. d) tiret trzecie dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że usługa społeczeństwa informacyjnego polegająca na hostingu filmów wideo online jest objęta zakresem stosowania tej dyrektywy, jeżeli owe filmy wideo zawierają reklamy gier hazardowych wiążących się z ustalaniem stawek mających wartość pieniężną w grach losowych w rozumieniu tego przepisu.

19 Należy przypomnieć, że z art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/31 wynika, iż ma ona na celu przyczynienie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Po pierwsze, tworzy ona ramy prawne, które zapewniają swobodny przepływ usług społeczeństwa informacyjnego między państwami członkowskimi i które polegają w szczególności na stosowaniu mechanizmu, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i 2 tej dyrektywy, zgodnie z którym w ramach podlegającej koordynacji dziedziny usługi społeczeństwa informacyjnego są regulowane wyłącznie w państwie członkowskim, na którego terytorium mają siedzibę podmioty świadczące te usługi. Po drugie, wspomniana dyrektywa przewiduje, w szczególności w rozdziałach II i III, przepisy, które zbliżają, w zakresie potrzebnym do osiągnięcia tego celu, niektóre przepisy krajowe mające zastosowanie do tych usług (wyrok z dnia 16 czerwca 2026 r., WebGroup Czech Republic i in., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, pkt 54).

20 Artykuł 1 ust. 5 lit. d) dyrektywy 2000/31 przewiduje, że dyrektywa ta nie ma zastosowania do „działalności” usług społeczeństwa informacyjnego wymienionych w tym przepisie, wśród których znajduje się w tiret trzecim tego przepisu działalność w zakresie „gier hazardowych wiążących się z ustalaniem stawek mających wartość pieniężną w grach losowych, łącznie z loteriami i zakładami wzajemnymi”. Ponadto w motywie 16 wspomnianej dyrektywy uściślono, że wyjątek, o którym mowa w tiret trzecim, nie dotyczy jednak konkursów ani gier promocyjnych, które mają na celu zwiększanie sprzedaży towarów lub usług oraz w których opłaty, jeśli takie są, służą tylko do nabywania promowanych towarów lub usług.

21 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi (zob. wyroki: z dnia 6 października 1982 r., Cilfit i in., 283/81, EU:C:1982:335, pkt 20; z dnia 19 grudnia 2024 r., Ford Italia, C-157/23, EU:C:2024:1045, pkt 42).

22 W tym względzie należy zauważyć, że z brzmienia art. 1 ust. 5 lit. d) tiret trzecie dyrektywy 2000/31, a w szczególności z kontekstu, w jaki wpisuje się ten przepis, wynika, że przewidziane w nim wyłączenie obejmuje nie tylko gry hazardowe jako takie, lecz również działalność nierozerwalnie związaną z tymi grami hazardowymi, a w szczególności działalność polegającą na reklamowaniu gier hazardowych online w rozumieniu wspomnianego przepisu.

23 Po pierwsze bowiem, zarówno to wyłączenie, jak i inne wyłączenia przewidziane w art. 1 ust. 5 tej dyrektywy są sformułowane szeroko, co wskazuje, że „dziedziny", „zagadnienia" i „działalność", o których mowa w tym przepisie, należy rozumieć szeroko (zob. podobnie wyrok z dnia 27 kwietnia 2022 r., Airbnb Ireland, C-674/20, EU:C:2022:303, pkt 29).

24 Po drugie i przede wszystkim, z motywu 12 wspomnianej dyrektywy wynika, że jej art. 1 ust. 5 ma na celu wyłączenie z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy niektórych rodzajów działalności, ponieważ swoboda świadczenia usług w tych dziedzinach nie może być na tym etapie zapewniona na mocy traktatu FUE lub obowiązującego prawa wtórnego. Jeśli chodzi bowiem w szczególności o działalność w zakresie gier hazardowych wiążącą się z ustalaniem stawek mających wartość pieniężną w grach losowych, Trybunał orzekł już, że regulacje dotyczące gier losowych należą do dziedzin, w których pomiędzy państwami członkowskimi istnieją znaczne rozbieżności dotyczące aspektów moralnych, religijnych i kulturowych. W braku harmonizacji Unii w tym zakresie do każdego państwa członkowskiego z osobna należy ocena w tych dziedzinach według własnej skali wartości wymogów w zakresie ochrony danych interesów (zob. podobnie wyrok z dnia 2 marca 2023 r., Recreatieprojecten Zeeland i in., C-695/21, EU:C:2023:144, pkt 14 i przytoczone tam orzecznictwo).

25 Tymczasem w celu zagwarantowania zakresu swobody, jakim powinny dysponować państwa członkowskie, aby móc skutecznie regulować dziedzinę gier hazardowych zgodnie z ich własnymi skalami wartości, państwa te powinny mieć możliwość regulowania wszelkiej działalności nierozerwalnie związanej z tą dziedziną, w tym związanej z nimi reklamy, z poszanowaniem prawa Unii.

26 Wynika z tego, że art. 1 ust. 5 lit. d) tiret trzecie dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta nie ma zastosowania do działalności polegającej na reklamowaniu gier hazardowych online w rozumieniu tego przepisu.

27 Nie wynika z tego jednak, że działalność w zakresie hostingu online takich reklam jest również objęta wyłączeniem przewidzianym w art. 1 ust. 5 lit. d) tiret trzecie dyrektywy 2000/31.

28 W przeciwieństwie bowiem do działalności polegającej na reklamowaniu gier hazardowych online działalność w zakresie hostingu online nie jest nierozerwalnie związana z tymi grami hazardowymi. Ta ostatnia działalność, polegająca po prostu na przechowywaniu treści dostarczanych przez usługobiorcę, jest co do zasady neutralna w stosunku do przechowywanych treści i nie różni się w zależności od ich charakteru. Działalność w zakresie hostingu online polegająca na reklamie gier hazardowych w rozumieniu tego przepisu nie różni się zatem od działalności w zakresie hostingu w odniesieniu do innych rodzajów reklamy lub szerzej od innych treści. W szczególności działalność ta nie ma bezpośredniego związku z tymi grami hazardowymi i nie ma na celu ich promowania.

29 W tych okolicznościach, jak podkreśla w istocie rzecznik generalny w pkt 34 opinii, aby umożliwić państwom członkowskim prowadzenie polityki kontrolowanej ekspansji gier hazardowych – o ile wyrażą taką wolę i zgodnie z własnymi skalami wartości – wyłączenie z zakresu stosowania tej dyrektywy działalności w zakresie hostingu online reklam gier hazardowych nie jest konieczne.

30 W świetle całości powyższych rozważań odpowiedź na pytanie pierwsze brzmi następująco: art. 1 ust. 5 lit. d) tiret trzecie dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że usługa społeczeństwa informacyjnego polegająca na hostingu filmów wideo online jest objęta zakresem stosowania tej dyrektywy, jeżeli owe filmy wideo zawierają reklamy gier hazardowych wiążących się z ustalaniem stawek mających wartość pieniężną w grach losowych w rozumieniu tego przepisu.

W przedmiocie pytania drugiego

31 Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 14 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do operatora platformy filmów wideo online, który zawarł z osobą korzystającą z tej platformy w celu nadawania filmów wideo na przeznaczonym do tego kanale umowę o partnerstwie handlowym przewidującą podział dochodów z reklam i który w ramach zawarcia lub wykonania tej umowy dokonał analizy treści tego kanału, a w szczególności jego głównego tematu, najczęściej oglądanych, najnowszych i z największym czasem oglądania filmów wideo, czy też metadanych tych filmów wideo.

32 Artykuł 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31 ustanawia warunki, na jakich państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku świadczenia usługi społeczeństwa informacyjnego polegającej na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę usługodawca nie był odpowiedzialny za informacje przechowywane na żądanie usługobiorcy. W tym względzie usługodawca nie musi mieć wiarygodnych wiadomości o bezprawnym charakterze działalności lub informacji, a w odniesieniu do roszczeń odszkodowawczych – o stanie faktycznym lub okolicznościach, które w sposób oczywisty świadczą o tej bezprawności, lub, gdy uzyska takie wiadomości lub zostanie o nich powiadomiony, powinien niezwłocznie podjąć odpowiednie działania w celu usunięcia lub uniemożliwienia dostępu do informacji.

33 Definicja pojęcia „hostingu” zawarta w owym art. 14 ust. 1 nie wyklucza, że usługa, której przedmiotem jest również rozpowszechnianie lub udostępnianie przechowywanych informacji, może, pod pewnymi warunkami, wchodzić w zakres tego pojęcia. Okoliczność, że usługa świadczona przez operatora obejmuje przechowywanie informacji, które zostały mu przekazane, nie wystarcza jednak do tego, by stwierdzić, że usługa ta w każdym wypadku będzie się mieścić w zakresie stosowania art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31 (wyrok z dnia 16 czerwca 2026 r., WebGroup Czech Republic i in., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, pkt 106, 107 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 Aby tak było, istotne jest, aby dany usługodawca był „usługodawcą będącym pośrednikiem” w rozumieniu art. 12–14 dyrektywy 2000/31. W tym względzie z motywu 42 tej dyrektywy wynika, że przewidziane w niej w tych artykułach odstępstwa w zakresie odpowiedzialności obejmują jedynie przypadki, w których działalność podmiotu świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego jest ograniczona do technicznego procesu obsługi i udzielania dostępu do sieci komunikacyjnej. Zgodnie z tym motywem 42 działalność ta ma charakter czysto techniczny, automatyczny i bierny, co oznacza, że wspomniany podmiot nie posiada wiedzy o przekazywanych lub przechowywanych informacjach ani kontroli nad nimi (zob. podobnie

wyroki: z dnia 22 czerwca 2021 r., YouTube i Cyando, C-682/18 i C-683/18, EU:C:2021:503, pkt 105; a także z dnia 16 czerwca 2026 r., WebGroup Czech Republic i in., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, pkt 108).

35 W związku z tym w celu ustalenia, czy operator platformy filmów wideo online może zostać zwolniony na podstawie art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31 z odpowiedzialności na podstawie prawa państwa członkowskiego za zamieszczanie filmów wideo zawierających reklamy gier hazardowych zakazanych przez to prawo, należy zbadać, czy rola tego operatora jest neutralna, to znaczy czy jego działalność przybiera charakter czysto techniczny, automatyczny i bierny, co oznacza, że wspomniany operator nie wie o przechowywanych tam treściach lub ich nie kontroluje, czy też odgrywa on aktywną rolę, która może pozwolić mu na powzięcie wiedzy o tych treściach lub na sprawowanie nad nimi kontroli (wyroki: z dnia 22 czerwca 2021 r., YouTube i Cyando, C-682/18 i C-683/18, EU:C:2021:503, pkt 106; a także z dnia 16 czerwca 2026 r., WebGroup Czech Republic i in., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, pkt 109).

36 W świetle motywu 42 dyrektywy 2000/31 te dwie przesłanki wiedzy i kontroli należy rozumieć jako alternatywne i niezależne od siebie (wyrok z dnia 16 czerwca 2026 r., WebGroup Czech Republic i in., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, pkt 110).

37 I tak, po pierwsze, podmiot świadczący usługę społeczeństwa informacyjnego, który kontroluje przechowywane informacje, jest wykluczony z możliwości skorzystania z art. 14 ust. 1 tej dyrektywy, nawet jeśli nie posiada wiedzy o tych informacjach ze względu na automatyzację ich przetwarzania. Tymczasem to w szczególności za pomocą wykorzystywanego algorytmu taki operator sprawuje kontrolę nad przechowywanymi informacjami. Jeśli ów podmiot z góry określił za pomocą tego algorytmu warunki rozpowszechniania lub nierozpowszechniania takiej informacji, nie ma znaczenia, że nie podejmuje on sam dodatkowych działań skutkujących promowaniem, zmianą lub usunięciem informacji przechowywanych w celu ich rozpowszechniania (wyrok z dnia 16 czerwca 2026 r., WebGroup Czech Republic i in., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, pkt 110, 111).

38 W tym względzie należy uściślić, że jeśli poza zwykłym kategoryzowaniem oraz indeksowaniem informacji w celu zapewnienia ich lepszej dostępności wykorzystywany algorytm określa w interesie podmiotu lub świadczonej przez niego usługi, na jakich warunkach, w jaki sposób i w jakiej kolejności informacje te są lub nie są rozpowszechniane, rzeczony podmiot sprawuje nad nimi kontrolę, wobec czego oferowanej przez niego usługi nie można uznać za „usługę społeczeństwa informacyjnego polegającą na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31 (wyrok z dnia 16 czerwca 2026 r., WebGroup Czech Republic i in., C-188/24 i C-190/24, EU:C:2026:492, pkt 112 i przytoczone tam orzecznictwo).

39 Po drugie, w przypadku gdy działalność podmiotu świadczącego usługę społeczeństwa informacyjnego wiąże się z tym, że podmiot ten posiada wiedzę na temat treści, które udostępnia, podmiot ten jest wyłączony z zakresu stosowania tego art. 14 bez konieczności wykazywania, że sprawuje on również kontrolę nad tą treścią.

40 W tym względzie okoliczność, że operator platformy internetowej dowie się w sposób przypadkowy o istnieniu określonych nielegalnych treści spośród ogółu filmów wideo opublikowanych na jego platformie, nie może wystarczyć do wyłączenia ich z zakresu stosowania tego art. 14. To samo dotyczy sytuacji, gdy taki operator został poinformowany przez osobę trzecią, że taka treść została opublikowana na jego platformie. W tych dwóch sytuacjach bowiem,

gdyby operator ten został wyłączony z tego zakresu stosowania, art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31 zostałby pozbawiony skuteczności (effet utile), ponieważ przepis ten zezwala podmiotowi świadczącemu usługę społeczeństwa informacyjnego na skorzystanie ze zwolnienia przewidzianego w tym przepisie, jeżeli po zapoznaniu się z nielegalnymi treściami działa on niezwłocznie w celu usunięcia tych treści lub uniemożliwienia dostępu do tych treści.

41 Podobnie z wdrożenia przez operatora platformy filmów wideo online rozwiązań technicznych w celu wykrywania wśród filmów wideo udostępnianych publicznie na tej platformie treści naruszających przepisy prawa Unii lub prawa krajowego nie można wywieść, że ów operator odgrywa aktywną rolę, która wykluczałaby go z korzystania z systemu zwolnień przewidzianego w art. 14 ust. 1 tej dyrektywy (zob. podobnie wyrok z dnia 22 czerwca 2021 r., YouTube i Cyando, C-682/18 i C-683/18, EU:C:2021:503, pkt 109).

42 Ponadto nie można uznać, że jedynie działalność operatora platformy internetowej, która prowadzi do uzyskania przez niego wyczerpującej wiedzy na temat ogółu treści zamieszczanych na jego platformie, może pozbawić go możliwości skorzystania ze zwolnienia od odpowiedzialności przewidzianego w art. 14 dyrektywy 2000/31.

43 Przeciwnie, ponieważ działalność operatora platformy internetowej prowadzi do uzyskania przez niego wyczerpującej wiedzy na temat ogółu treści zamieszczanych na jego platformie, nie może on powoływać się na możliwość skorzystania ze zwolnienia od odpowiedzialności przewidzianego w art. 14 dyrektywy 2000/31.

44 Jak Trybunał miał już okazję stwierdzić, jest tak w przypadku gdy operator platformy internetowej udzielił wsparcia, które polegało w szczególności na optymalizacji prezentacji ogłoszeń publikowanych na tej platformie lub na ich promocji. W takim bowiem przypadku operator ten nie zajmował neutralnej pozycji pośrednika, lecz odgrywał aktywną rolę, która mogła pozwolić mu na powzięcie wiedzy o tych ogłoszeniach lub na sprawowanie nad nimi kontroli. A zatem w odniesieniu do wspomnianych ogłoszeń nie mógł on powoływać się na odstępstwo w zakresie odpowiedzialności, o którym mowa w art. 14 dyrektywy 2000/31 (wyrok z dnia 12 lipca 2011 r., L'Oréal i in., C-324/09, EU:C:2011:474, pkt 116).

45 Jest tak również, w przypadku gdy operator platformy filmów wideo online dokonuje analizy – w celu zawarcia umowy o podziale przychodów – głównej tematyki kanału filmów wideo, najczęściej oglądanych lub najnowszych filmów wideo, czy też metadanych tych filmów wideo. Nawet jeśli ta analiza treści, niezależnie od tego, czy jest ona automatyczna, czy dokonywana przez osoby fizyczne, ma na celu sprawdzenie, czy twórca treści, który ubiega się o tę umowę o partnerstwie handlowym, przestrzega zasad ustanowionych przez tę platformę w celu uzyskania dostępu do takiego partnerstwa, to jednak zapewnia ona operatorowi tej platformy konkretną wiedzę na temat zasadniczej treści ogółu filmów wideo, w związku z czym nie może on twierdzić, że wykonuje działalność czysto techniczną, automatyczną i bierną, a tym samym pełni rolę neutralnego pośrednika.

46 W niniejszej sprawie z postanowienia odsyłającego wynika, że w ramach umowy o partnerstwie handlowym zawartej między operatorem platformy YouTube a niektórymi twórcami treści publikującymi filmy wideo na kanale utworzonym na tej platformie spółka Google dokonuje w kontekście zawarcia lub wykonania tej umowy analizy zasadniczej treści tego kanału, a w szczególności jego głównej tematyki, najczęściej oglądanych lub najnowszych filmów wideo, czy też metadanych tych filmów wideo. Owa analiza treści, niezależnie od tego, czy jest ona automatyczna, czy dokonywana przez osoby fizyczne, ma na celu w szczególności sprawdzenie,

czy twórca treści, który ubiega się o tę umowę o partnerstwie handlowym, przestrzega zasad ustanowionych przez tę platformę w celu uzyskania dostępu do takiego partnerstwa, a zatem stanowi uzupełnienie standardowych kontroli, które są przeprowadzane bez rozróżnienia w odniesieniu do ogółu filmów wideo zamieszczonych na platformie YouTube. Wspomniana analiza dotyczy również oryginalności i jakości treści. Tylko wtedy, gdy te szczególne warunki dotyczące treści są spełnione, dany twórca treści może skorzystać z systemu podziału przychodów z reklam oferowanego przez spółkę Google.

47 W tych okolicznościach i z zastrzeżeniem weryfikacji przez sąd odsyłający należy stwierdzić, że dokonując analizy kanałów YouTube rozpatrywanych w postępowaniu głównym, spółka Google nie mogła racjonalnie nie wiedzieć, że ich głównym przedmiotem były gry hazardowe i że zawierały one pewną liczbę filmów wideo reklamujących takie gry, z naruszeniem art. 9 dekretu z mocą ustawy nr 87/2018.

48 Z całości powyższych rozważań wynika, że art. 14 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do operatora platformy filmów wideo online, który zawarł z osobą korzystającą z tej platformy w celu nadawania filmów wideo na przeznaczonym do tego kanale umowę o partnerstwie handlowym przewidującą podział przychodów z reklam i który w ramach zawarcia lub wykonania tej umowy dokonał analizy treści tego kanału, a w szczególności jego głównej tematyki, najczęściej oglądanych lub najnowszych filmów wideo, czy też metadanych tych filmów wideo.

W przedmiocie kosztów

49 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) Artykuł 1 ust. 5 lit. d) tiret trzecie dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym)

należy interpretować w ten sposób, że:

usługa społeczeństwa informacyjnego polegająca na hostingu filmów wideo online jest objęta zakresem stosowania tej dyrektywy również wówczas, gdy owe filmy wideo zawierają reklamy gier hazardowych wiążących się z ustalaniem stawek mających wartość pieniężną w grach losowych w rozumieniu tego przepisu.

2) Artykuł 14 dyrektywy 2000/31

należy interpretować w ten sposób, że:

nie ma on zastosowania do operatora platformy filmów wideo online, który zawarł z osobą korzystającą z tej platformy w celu nadawania filmów wideo na przeznaczonym

do tego kanale umowę o partnerstwie handlowym przewidującą podział przychodów z reklam i który w ramach zawarcia lub wykonania tej umowy dokonał analizy treści tego kanału, a w szczególności jego głównej tematyki, najczęściej oglądanych lub najnowszych filmów wideo, czy też metadanych tych filmów wideo.

Podpisy